

KIS HÍR LAP

A MEGMENTETT CZIRMSKA. (Lásd a 158. lapon.)

amám
m.
i!
2<
ondja:
sza.
gyon...
gyon!
tezán...
am!
... Athenaeum-épület
i részv. társulat.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(VIII. folytatás.)

E ő nem fog várni, míg neked tetszik. Neki kötelessége rád ügyelni s ha valami bajod van, azon segíteni. Ő tehát követelni fogja, hogy beszélj.

— Hiába tenné, nem fogok beszélni, felelé Blanka ismét azzal a régi büszke modorával, melyen eleinte annyit csodálkoztam.

Abba hagytam a faggatást, mert láttam, hogy hasztalan. Nemsokára bejött az igazgatónő és szintén kérdezgetni kezdé Blankát, — de hiába, nem tudhatott meg tőle semmit.

Ettől fogva Blanka még komolyabb és szótlanabb lett, mint valaha s most már épen nem vett részt játékainkban, hanem könyveivel félrevonult valamely csöndes szobáskába és olvasott, tanult folytonosan. Nem háborgattuk s nem hívogattuk, mert tudtuk, hogy mindhiába volna. Még ha nem is dolgozott, úgy el volt merülve gondolataiba, mintha valami nagy terven törné a fejét.

Két vagy három nap mulva a lezke-óra alatt — épen történeti lezke volt, Blanka kedvencz tárgya — az igazgatónő Blankát szólította feleletre. Nagy csönd követte szavait — Blanka nem volt a teremben!

— Hogyan? Nincs itt? szólta az igazgatónő meglepetve. Talán ismét beteg? Mit tudsz róla, Mariska?

— Reggel nem volt semmi baja, felelém, magam is csodálkozva.

— Talán valami olvasásba vagy írásba mélyedt és nem vette észre, hogy már itt e lezke-óra. Menj, Mariska, hívd elő!

Engedelmeskedtem s megindultam Blanka keresésére. Soha sem történt még, hogy elmaradt volna a lezkeóról... nem gondolhattam tehát egyebet, minthogy hirtelen beteg lett. Szobánkba siettem, — de ott nem volt senki; összekutattam az egész házat, de Blankának nyomát sem találtam. Ismét szobánkba mentem s minden zugot megnéztem; hasztalan. Végre már nem gondolhattam egyebet, mint hogy kiment a házból, ámbár ez szinte lehetetlen volt, mert ez volt a legnagyobb bűn, amit elkövethettünk. Soha senkinek se volt szabad felügyelet nélkül kimenni a házból s Blanka, ki oly szigoruan teljesítette kötelességeit, épen a legnagyobb hibát tudta volna elkövetni! Mégis kinyitottam a szekrényt és szinte elsápadtam: Blanka felöltönye, kalapja, kesztyűje nem volt ott! Semmi kétség sem lehetett. — titkon kiosont a házból.

Alig mertem bemenni a terembe és megmondani az igazat. Jó ideig vártam, remélve, hogy azalatt Blanka visszatér; de hiába vártam; végre és vissza kellett mennem jelenteni, hogy nem találtam meg Blankát.

— De jól utána néztél, kerested mindenütt? kérde az igazgatónő.

— Igenis, kerestem mindenütt, felelém adakozva.

— Miért vagy oly zavart, kedvesem? Mintha tudnál valamit, amit nem akarsz megmondani?

— É... é... én?...

— Igen! Nos, ne tagadd . . tudod, hogy bizalmat kívánok minden növendékemtől. Mondd meg őszintén, mit tudsz még Blankáról?

— Csak annyit, hogy felöltönye és kalapja nincs a rendes helyén . . tehát valószínű, hogy kiment a városba!

Amyira féltettem Blankát, hogy könyvek toltak szemembe, majdnem zokogásra fakadtam.

— Nono, mit sirsz? szólt az igazgató jószággal. — Ha Blanka kiment, az hiba ugyan . . de talán szüksége volt valami író-eszközre vagy czérnára s elfelejtette, hogy nem szabad magának kimenie a házból.

Én jól tudtam, hogy Blanka ilyenről nem szokott megfélekedni s annál inkább aggódtam; de nem szóltam többet. A leczkének vége volt s Blanka még mindig nem jelent meg.

Leczke után az igazgató szobájába tért, a leányok pedig mindnyájan tanakodtak, hová tűnhetett el Blanka. Ez nagy esemény volt a mi szigorú intézetünkben s vége hossza nem volt a tanakodásnak, milyen büntetést fog majd kapni.

— Bizonyosan kap valami nehéz föladványt, mondá Irénke, ki meglehetősen félt a nehéz leczkétől.

— No bizony, attól Blanka meg nem ijed, szólt Etelka hugom. A legnehezebb föladványt is könnyen megcsinálja. De én tudom, mivel lehet büntetni: azzal, ha a legközelebbi nagy séta alatt itthon kell maradnia.

Én boszusan szóltam közbe:

— Mielőtt büntetésről beszéltek, előbb tudnotok kellene, elkövetett-e Blanka valami bünt!

— Hát nem szegte meg a parancsot, hogy nem szabad egyedül kimenni a házból? pattant föl Etelka. — Persze, te mindjárt mentegeted, mert Blanka tette. Ha én tettem volna, akkor azt mondanád, hogy nagy hibát követtem el.

— Természetes. Mert tudom, hogy te valami meggondolatlan csinyt követnél el; de Blankának bizonyosan komoly oka volt, hogy ezt tette.

— Igazad van, kedves Mariskám, szólt ekkor egy hang az ajtóból és — Blanka ott termett közöttük.

(Folytatása következik.)

A BÜVÖS MÉHEK.

— Mese. —

Elmondja egy tanító bácsi.

(Vége.)

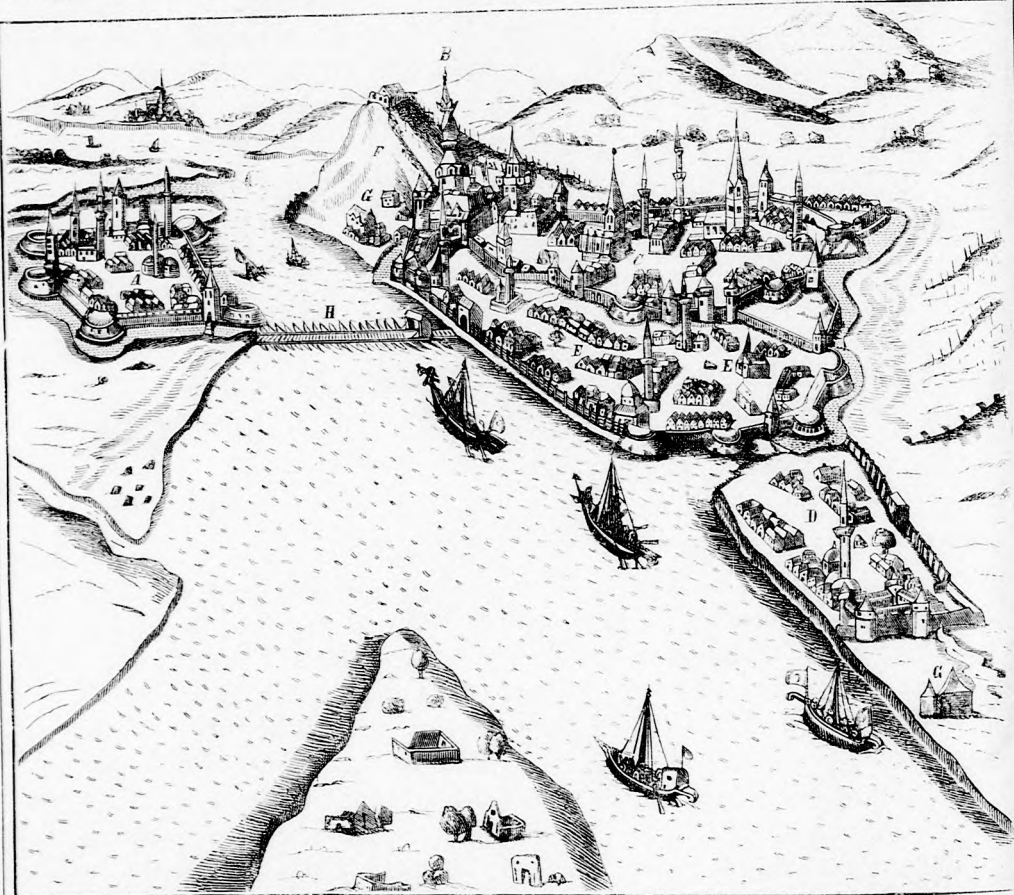

MUDOLGATVA igyekezett hazafelé a székéruton. Már estefelé volt az idő, midőn a létrát messziről megpillantotta. Mire hozzá ért, besötétedett. Gyorsan felkapaszkodott s midőn fölért az általa ásott lyuk fenekére, fölhozta maga után a létrát s néhány percz mulva oda-fönt a házban termett. Az asztalon mécs világított és Zsuzsika az asztalra borulva siratta édes atyját, kiről már azt hitte, hogy soha sem fogja látni. Amyira neki adta magát a busulásnak, hogy az atyja által okozott zörejre sem rezzenett föl. Atyja hozzámert, vállát érintette s így szólott.

— Adjon Isten jó estét, édes lányom! talán már alszol?

Zsuzsika hirtelen fölkapta fejét s a mint édes atyját megpillantotta, nyakába ugrott. Mind a ketten sirtak örömükben. Azután Zsuzsika elpanaszolta atyjának, hogy ugyan várhatta őt akkor estére, ahogy lement a föld alá. Annak már épen

ma egy esztendeje! Azóta ő bánatjában és éhen is meghalhatott volna, ha az öreg Jeremiás remetével nem találkozik; ez vigasztalta őt s ez osztotta meg vele napi ételmét, a melyet nem messze levő falukban összekérezetett. János egészen elszor-

BUDAPEST A RÉGI KORBAN. *Háromszáz évvel ezelőtt.* (Lásd a 159. lapon.)

nyüködött Zsuzsika beszédjén, mert ő azt gondolta, hogy csak egy napig volt az apró emberek országában. Azután ő is elmondotta, mi történt vele odalent az apró emberek között. Megmutatta Zsuzsikának

a tarisznya aranyát, meg a dobocskát is a verőjével együtt. Felfödözte a dobocska csudálatos tulajdonságát is. Zsuzsika mind-ezeket álmélkodva hallgatta. Mikor aztán kipanaszolták egymásnak minden bajuk-

ő bánatjában
a, ha az öreg
alálkozik; ez
meg vele napi
ze levő faluk-
gészen elször-

lapon.)

g a dobocskát
özte a doboska
Zsuzsika mind-
a. Mikor aztán
minden baj-

kat, hálát adtak Istennek gondviseléseért
és lefeküdtek.

Másnap János elment Jeremiás re-
metéhez, szépen megköszönte neki, hogy

BUDAPEST A RÉGI KORBAN. *Kátszáz évvel ezelőtt.* (Lásd a 159. lapon.)

Zsuzsikát egy évig vigasztalta és táplálta
s egy egész marok aranyat adott az öreg
remetének kegyessége jutalmául. Az öreg

Jeremás megköszönte az ajándékot és
áldást mondott Jánosra és leányára.
Azután János elment a faluba. Ott faragó

embereket fogadott, hogy azok neki az erdőben egy nagy méhest csináljanak. A faragó emberek aztán csináltak olyan méhest, hogy ezer méhkas is elfért benne. Később János egy szép házat és egy kis kápolnát is építtetett az erdőben, magának és Zsuzsikának több szép ruhát készíttetett, egész évre való ételmet beszerezett s azután a falubeli szegény emberekkel 1000 darab méhkas fonatott. Mire ezek elkészültek, elővette az apró emberek királyától kapott dobot s abból annyi raj méhet dobolt ki, hogy minden kas megtellett.

A rákövetkező évben János megkezdte a mézzel való kereskedést és alig telt bele néhány esztendő, oly nagy gazdag ember lett, hogy párja nem volt egész országban. De azért sem ő, sem Zsuzsika kevélyek nem voltak. Ahol csak lehetett, szegénynyel, boldoggal jót tettek. Mindamellet is nekik sok roszakarójok támadt az emberek között. Különösen egy rablóvárnak gonosz ura forralt ármányos tervet Zsuzsikaék ellen, és Jánosnak kincseit is elrabolni szándékozott.

Jeremiás remete egy napon késő este ment haza az erdőbe. Koromsötét éj volt, de Jeremiás jól ismerte az utat s bátran haladt az erdei uton. Egyszerre emberi hangok üték meg füleit. Megállott és hallgatózott. Összerezent, midőn a feléje botorkáló emberek beszédéből megértette, hogy ezek a gonosz várur kémei s hogy urok másnap délben 50 fegyveres emberével Jánost meggyilkolni, s leányát minden kincseivel elrabolni szándékozik. A rabló kémek beszédjéből Jeremiás azt is megértette, hogy ők ma János háza

tájékán kémlelődtek, hogy a ház fekvéséről a benne lakók száma felől uroknak hírt vihessenek. Midőn a rabló kémek már jól elhaladtak, Jeremiás remete is megindult helyéből kis házacskája felé. Szerette volna Jánost a hallottakról azonnal értesíteni, de a nagy sötétség és a kitörőbben levő zivatatar ebben megakadályozta. Föltette azonban magában, hogy másnap mihelyt hajnalodik, Jánoséknál leszen, kiknél — mert szerette őket — különben is mindennap meg szokott jelenni. Jeremiás remete midőn haza ért és kissé kipihente, elővette nagy olvasóját és arról jó ideig imádkozott minden jótévőiért. Ezek között megemlékezett különösen Jánosról és Zsuzsikáról, kérvén Istent, mentené meg őket a fenyegető veszélytől. Azután kőlőczájára lefeküdt és elaludt.

Másnap alig hajnalodott, már az öreg remete Jánoséknál volt. János és Zsuzsika igen meg voltak lepetve, hogy az öreg Jeremiás ily szokatlan időben jelen meg náluk, de még nagyobb lett meglepetésök, midőn Jeremiás elmondotta nekik az erdőben halottakat. Zsuzsika sirásra fakadt.

— Istenem — mondá — hiszen mi nem bántunk senkit, mégis minket ok nélkül akarnak bántani!

Jeremiás remete megnyugtatta Zsuzsikát, hogy atyjával együtt minden veszélytől mentek lehetnek, ha rögtön összeszedik minden értékesebb holmijokat, kocsira ülnek s a közelfekvő kolostorba menekülnek. János azonban erre így szólott a remetéhez:

— Nagyon köszönjük, szent atyám, hogy bennünket a gonosz várur kegyet-

len szándékáról értesített. De hála Istennek, van nekem olyan fegyverem, hogy minden ellenséget visszaverhetem. Menekülnünk nem szükséges, hanem csupán azt kell tudnom, mikor törnek ránk ellenségeink. Ezt pedig ön nekünk most tudtul adta. A többi az én gondom.

Jeremiás remete nagy szemeket meresztett Jánosra, midőn ezeket hallotta, s kétkedőleg rázta ősz fejét és szakállát. Miután azonban János neki az apró emberek királyától kapott dobocskát megmutatta, s abból ott kin a tornácra egy raj méhet Jeremiás szeme láttára kidobolt, örömmel kiáltott fel:

— No ha így van a dolog, akkor Deo gratias! (azaz: hála Istennek!) Így már hiszem, hogy a rablók holnap délben olyan zsiros ebédet kapnak itten, hogy mire haza érnek, tökéletesen ki lesznek hizva tőle. Ugy kell nekik, minek bántják az ilyen jámbor embereket? Hanem azért, édes Jánoskám! még se küldjön rájok nagyon sok méhet. A sok raj halálra is csipkedné őket, pedig ekkor már bünt követne el, Jánoskám. Hüm! hüm! ki is gondolta volna, hogy még ilyen dob is van a világon?

Azután János és Jeremiás még egy ideig beszélgettek s végre megegyeztek, miként fogják végrehajtani a rablók elűzését.

A dél már közelgett. A nap az ég közepéről forrón lövelte sugarait, János a padlás-ablakból leste, jönnek-e már a rablók, Zsuzsika pedig Jeremiás remetével beszélgetett odalent a szobában. János végre megpillantotta a rablókat. Azonnal lesietett a padlásról. Elővette dobocskáját verőjével együtt s ezzel ki-

ment a tornácra. Háromszor megütötte dobocskáját. Erre mint a füst ömlött a sok-sok méh az udvarra. Vigan zimmegve zömmögve röpködött a tömérdek apró méhike a forró napfényen. Kevés vártatva a házi kutya is elugatta magát, jelentvén, hogy a ház felé idegen emberek közelednek. János ezt hallva, hármat füttyentett. A méhecskék megértve az adott jelt, sűrű csomóba gyültek s egyenesen a rablók felé rohantak. A rablók azt vélvén, hogy közönséges méhraj száll feléjük, el kezdtek mindnyájan füttyülni, hogy majd ez által a méhecskéket lecsendesítik s valahová letelepedésre ösztönzik, mint ezt a méhészek rajzásakor tenni szokták. Azonban a méhecskék, azt vélvén, hogy János füttyül nekik, egész dühvel támadták meg a rablókat. Ezek rémulten kaptak kalapjai és zsebkendőik után s ezekkel hadonázva iparkodtak a váratlan ellenséget maguktól elűzni.

De ennél aztán nem is kellett egyéb! A kis fullánkos vitézek most hozzá láttak a szurkáláshoz. A rablók nem állhatván a heves ostromot, vesd el magad! eszeveszett futásnak eredtek. A méhecskék sem voltak restek, utánok iramodtak a rablók-nak, testökbe száz meg száz fullánkot eresztve, egészen a rablóvárig üldözték őket.

A rablók és méhek közti harcot János, Jeremiás és Zsuzsika odafönt a padlás-ablakból nézték. Midőn látták, hogy a méhek a rablókat megfutamítják s őket folyvást üldözik, lejöttek a padlásról s összetett kézzel mondtak hálát az Istennek megmentésökért.

(Folytatása a 154. lapon.)

»JÓN A KIRÁLY!« (Lásd a 155. lapon.)

(Folytatás a 151. laphoz.)

Már alkonyat felé járt az idő, midőn kint az udvaron szokatlan méhzugás hallatszott. János, Jeremiás és Zsuzsika kimentek a tornácra s látták, hogy a rablókat üldözött méhecskék jöttek vissza. A méhecskék rövid röpködés után mind a földre hullottak. Kis vártatra ott feküdtek mindnyájan halomban, holtan az udvar közepén. János egytől-egyig összesöpötte a méhecskéket, egy nagy fazékba rakta és kertjében egy nagy hársfa tövében eltemette. Később siremléket is készített nekik, melyre e sorokat vésette:

»Három raj méhecske nyugszik
Itt ezen kis domb alatt,
Melyek egykor elkergettek
Innen egy rabló-hadat.
Ezzel János és leánya
Életét megmentették,
De e miatt, a szegénykék!
Önéltöket veszítették.«

Másnap Jeremiás remete a faluban egy vén kuruzsolóval találkozott, a ki a rablóvárból jött, hová a várur hívatta, hogy őt magát és embereit gyógyítsa. Ezen kuruzslótól megtudta Jeremiás remete, hogy a vár ur és emberei dagadt fejekkel nagy kinok között betegen fekszenek. E hirre Jeremiásnak az jutott eszébe, hogy most volna a legjobb alkalom a rablókat a vármegye főispánjának följelenteni, a rablókat most mind elfognák, János és Zsuzsika mentve lennének jövőre minden veszedelemtől. Jeremiás közölte tervét Jánossal, ki azonnal levelet küldött a megye főispánjához. A főispány ismerte a rablók garázdálkodásait, de nem bírt velök; ezért tehát megörült, hogy alkalma nyílik, a gonosz rablókat valahára kézre-

keríteni. Hajduit és katonáit azonnal kirendelte a rablók elfogatására és tömlöczbe kísértésére, a rablók másnap mind el is voltak már fogva s minthogy a maguk lábán nem bírtak járni, szekereken hozták őket a vármegye házára. Itt azonnal gyógyítás alá vétettek. Mindnyájan szerencsésen kigyógyultak, de azután bíró elé kellett állaniok és mert számos gonosz tetteiket őszintén kivallották, mindnyájan élethossziglani börtönre ítéltettek, a várban talált sok kincs pedig a szegények között kiosztatott.

Igy azután Jánosnak és Zsuzsikanak nem kellett többé félni a rablóktól. Jeremiás remete társaságában még sok boldog napokat töltöttek és talán még most is élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

LEVELEZÉS.

(Képpel a 160. lapon.)

Szt. Miklós. febr. 27.

Kedves Forgó bácsi!

ROPPANT nagy az örömünk. Tegnap a grófi vadashól bejön a fő erdész, a mi kedves apánknak régi barátja, Károly bácsi. A János kocsis valami leborított nagy ládát hozott mögötte s vitte be egyenest a nagy szobába s azután letette az asztal közepére. Ugyan mi lehet? kérdeztük mindnyájan nagy kandin. — Együtt vagytok-e mindnyájan? kérde Károly bácsi: Liza, Jani, Sándor? — Együtt vagyunk! kiáltottuk mi. — No most vigyázzatok gyerekek. A borítót leemelem és . . .

Ó, beh kedves! kiáltottuk mi meglepetve. Milyen takaros állatok! — Megtudnátok-e mondani, mifélek? kérdezte Károly bácsi. Te Dani, te vagy a legidősebb. Hogy bagoly, azt látod; azt is megmondom, hogy a régi várnak egyik omla-

dékos tornyából hozta az egyik kerülőm tegnap este. De határozd meg, miféle?

Nézem, nézem, vizsgálgom az érdekes madarakat, s egyszerre észreveszem, hogy az egyik fura potát vág; szinte olyan volt a képe, mint valami vén cigányaszonyé. Hiszen ez a *lángbagoly*, vagy amint a nép helyesebben nevezi a *gyöngybagoly*!

Kitaláltad kis öcsém! mondá Károly bácsi. Latin neve *Strixflamme*. De nemcsak itt a mi vidékünkön fordul elő, hanem Pestmegyében is, sőt a főváros közelében Czinkotán és Maglódon magam fogtam már. Életmódjára hasonlít a többi bagoly-atyafisághoz, szintén szeret egerészni s persze csak estenden jár vadászni. A fiait mód nélkül szereti, ápolja; könnyen megszelidíthető s akkor az ember kezére is rászáll s fátyolos arcának különféle fintorai által igen mulatságos.

Erről valóban meg is győződünk s nagyokat nevetünk lezke után, ha kimegyünk hozzájuk a zárt ambitus végére játszani velők. Forgó bácsi szives volt megigérni, hogy gyarlócska rajzomat a »*Kis Lap*« művésze által szebben ki fogja dolgoztatni. (Amint látod, megtörtént. *F. b.*)

S már most csak arra kérem engedje, hogy kifejezzem Forgó bácsinak s valamennyi kis olvasó pajtásomnak forró üdvözetemet. **Szt. Miklósi Jani.**

»JÖN A KIRÁLY!«

(Képpel a 152-153. lapokon.)

EMMÁ, Flora, hamar hamar,
Egymásután! Fussatok!
Sorakozzatok no mellém,
Majd valakit mutatok.

Itt álljunk meg a kapuban,
Imnen jól szét nézhetünk,
Majd ha szólok, akkor lányok
A kis padra léphetünk.

»Valljon kit mutatsz meg nekünk?«

Emma, Flora így kiált;

»Kit mutatok?« felel Andor,

Hát csak a magyar királyt!«

»Mit? A királyt? Milyen öröm!

Rég ohajtom látni már:

Aki ezüst patkós lovon

Szép aranyos kocsin jár.«

»Kinek fején korona van,

S arany alma kezében,

Szent István első királyunk

Palástjában, mezében.«

Igy csacsognak a kis lányok,

Izgatottan, kandian,

És egymás mellé szorulnak

Ott a keskeny kapuban.

Végre zaj, nesz, nagy robogás —

Vagy négy hintó közelit,

A két kis lány örömében

Alig leli a helyit.

Még egy percz... Itt jő! Ez az, mi!

S Andor hévvel így kiált:

»Éltesse a magyar Isten,

A derek magyar királyt!«

A fölséges Ur mosolyogva

Nyájasan köszönt felé...

És a következő perczben

A távolság elnyelé.

Mint egy csillám, mint egy álom

Volt az egész jelenés

A két kis lány ámul; szemök

A nézésbe belevész.

És csak hosszú szünet után

Ocsudik fel Emmácska:

Hisz ő a király fejében

A koronát nem látta!...

A KIS LINKA FURCSA ÁLMA.

— Két képpel. —

AGYON sajnálom, de őszintén ki kell mondanom, hogy a kis Linka rendkívül önző volt, soha sem gondolt másra, csak magára, soha sem tett másoknak szivességet, de a maga részére mindig mindenből a legszebbet, legjobbat kívánta, testvéreitől elszedte a játékot, de a magáét világért sem adta volna oda nekik csak egy perczre is.

Mamája szomoruan látta e rossz tulajdonság fejlődését és sokszor komolyan intette, javuljon meg, mert majd az lesz a következése, hogy soha senki sem fogja szeretni; — de Linka könnyedén vette az intést, nem is igen hitte el és egyszer így felelt:

— Oh, mamácska, én tudom, hogy te mindig fogsz szeretni.

— En meglehet . . . de hát én anyád vagyok s a szülők szeretik gyermeköket, még ha szomorúságot is okoz nekik. De idegenek egészen másképp gondolkoznak ám és majd meglátod, hogy minden ember

kerülni, gyűlölni fog önzésed miatt s nem fog szeretni senki, de senki e világon.

A mama ezt oly komolyan mondta, hogy Linka mégis meghökkent kissé s akármit tett, mindig újból eszébe jutottak e szavak: »senki a világon.« Mikor este lefeküdt és félig már elaludt, még mindig e szavak forogtak fejében s utóljára úgy látszott, mintha a szoba falain, tetején mindenféle lángoló betűkkel föl volnának

írva, sőt utóljára már párnáján is ott látta a lángbetűket. Rémülten fölkiáltott:

— Jaj, mindjárt meggyul az ágy!

— Nem baj, hiszen te nem vagy az ágyban! szólt egy vékonyka hang.

Körülnézett éscsakugyan — nem volt az ágyban, hanem az udvaron, ahol délután

— HÁT NINCS BENNE SZÁNALOM? (Lásd a 157. lapon.)

játszott. Épen ott ült most is egy hordó mellett s közelében nagy csomó répa volt. Megint hozzá fogott délutáni multságához, egyenkint előszedte a répakat, leszaggatta leveleiket s miután megkoppasztotta, messzire eldobta magától. Nagyon tetszett neki ez a multság, mig nem hirtelen egy parancsoló hang rákiáltott:

— Megállj! Elég volt!

Linka körülnézett, de nem látott senkit s folytatni akarta multságát, mikor a hang egészen közlőrlől újból megszólalt:

— Elég!

Ekkor maga elé nézett a földre s megpillantott egy répát, melynek leveleit éppen az imént leszaggatta. A répának két kis kezeckéje és lábacska volt,

szája és szeme is volt, de orra nem. Igen szépen és illedelmesen ült ott egy kővön.

(Lásd a képet a 156. lapon.)

— Hát nincs benned semmi szájalom? szólt a répa haragosan. Nem elég, hogy kiszedtek bennünket a földből, de most te csupa multságból még leszaggatod leveleinket! Mit mondanál, ha veled tennének ilyet?

— Én nem vagyok répa!

— Nem bizony, nem is érdemlenéd; mert a répát sok ember szereti, de téged nem szeret senki a világon, mindenki arra fog törekedni, hogy megbüntessen. Én mindjárt meg is kezdem. Jöjjetek atyafiak, répa testvérek! Ide, ide!

És a tömérdek répa egyszerre mind lábat kapott és szaporán sietett Linka felé, ki ijedten el akart szaladni, de nem birt mozdulni. A répa-sereg mind közelebb jött, fölmásztak kezére, lábára, mellére s lassanként egészen eltemették, úgy hogy már alig birt lihegni a nagy suly alatt. Már éppen csak az arcza volt szabadon s azt hitte, mindjárt vége, midőn a padláson megpillantotta a nagy fehér

macskát s szorongva kiáltá feléje.

— Czicza, jó czicza, jöjj, segíts!

Miért ijedt meg a répa sereg a cziczától, én bizony nem tudom, mert a macska nem eszik répát, — de már az bizonyos, hogy megijedt s mire a czicza odaérkezett, valamenyi répa elfutott és csöndesen feküdt régi

... NEM HAGYTÁL EGY CSÖPPECSKÉT SEM.

(Lásd a 158. lapon.)

helyén. Linka hálásan mondá:

— Köszönöm, jó cziczuskám, hogy megszabadítottál.

— Megszabadítottalak? Bizony nem akartam, nagyon sajnálom, hogy segítségemre voltam. Éppen azért siettem ide, hogy jól megkarmoljalak.

— Az Istenért, jó cizca, miért haragszol!

— Jó cizca? Ugy-e, most jó cizca vagyok, mert meg vagy ijedve ugy, hogy mozdulni sem tudsz. De eddig bezzeg nem voltam jó cizca, ugy-e? Mindig bántottál, csipkedted a farkamat, czibáltad a bajuszomat s ha valami jó csemegéd volt, soha sem adtál belőle. Ma reggel is ott ültem melletted és szépen kértelek, hagyj nekem a esésében egy kis tejecskét, de bizony nem hagytál egy csöppecskét sem. (Lásd a képet a 157 lapon.)

— Igaz . . . De majd máskor hagyok . . . csak most az egyszer ne bánts!

— De igen, most jól össze foglak karmolni, mert én nem szeretlek és nem szeret senki a világon.

Ezzel a cizca neki készült, hogy egyenesen Linka arcába ugorják. Linka nagyot sikoltott és — ott feküdt ágyában s mellette állt mamája, ki aztán kérdé.

— Mi bajod van, kedves leányom?

— Oh, olyan borzasztót álmodtam!

— Mit?

Linka elmondta s amama így szólt:

— Ez álmod onnan eredt, mert bizonyosan szavaim fölött gondolkoztál lefekvéskor. Örülnék, ha csakugyan komolyan megszivelnéd tanácsomat.

— Igen, kedves mamácskám, ezentul igyekezni fogok . . . hiszen az borzasztó volna, ha még a cizca sem szeretne.

Csakugyan igyekezett is és most olyan kedves gyermek, akit mindenki szeret.

A MEGMENTETT CZIRMOSKA.

(Képpel a czimlapon.)

SZOMSZÉDUNK rossz fia,

— Hisz' tudjátok már, ki a?

Röstellem kimondani:

Az a gonosz Vad Laczi! —

Megint rossz fát tett a tűzre:

Az anya-maeskát elűzte,

Aztán szegényt meg is fogta,

Meg is fogta, fojtogatta,

S be a cigány-tóba dobta,

De még ezzel be nem érte;

Kifirtatta hol a fészke

Az anya-maeskának

És három fiának,

Kapta magát, a kertbe ment,

A méheshez oda settent

És csakugyan rájuk akadt.

Ott voltak egy pokrócz alatt

Hármaeskán.

Mohón nézte — kedve telt a

Kis maeskán

S Laczi? Nem is használt eselt a'.

Hanem gyorsan kiemelte,

Kapta, vitte, betemette:

Előbb fővegébe

Azután meg, azután meg,

A tó közepébe! . . .

Még csak egy van a kezében,

Az meg rimánkodik szépen,

Mintha mondaná neki:

»Kérlek kegyelmezz meg nekem!«

De Laczi föl sem veszi,

A kis czirmos.

Jaj de sir most . . .

Laczi már is emeli . . .

Egyszerre vajj mi leli?

A bedobást elfelejti

A kis cziezát el is ejti,

Ordítva kezéhez kap

S mint a bolond úgy szalad,

Hát abban a pillanatban,

Hátul nehéz lépés dobban,

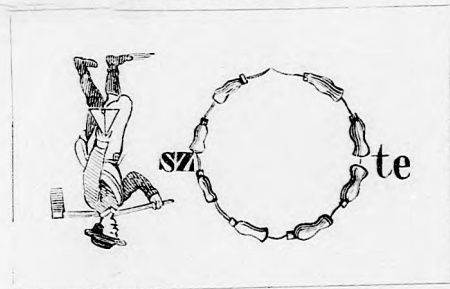
S keze fején nagyot koppan

Egy hatalmas gyors ütés.

Ki volt? Az öreg kertész,
 Ki régóta van mi nálunk —
 A mi derék öreg Pálunk.
 Vállán volt a kis kapa,
 A válláról lekapta
 S a nyelével nagyot mére
 A vásott gyerek kezére.
 Ja-ja-jaj! Uezu-ezu! . .
 Szalad a gonosz fiu.

Pali bácsi a ezizurkát,
 Azt a szegény kicsi árvát,
 Fölemelte, megmentette,
 Öblös kalapjába vette,
 Haza hozta s nekem ide
 A vállam hegyére tette.
 Szegénykét megölelem,
 Czirógatom
 Simogatom. . .
 Majd jó gondját viselem.

KÉP-REJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 6. és 7-ik számaiban közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Bisztray József, Fodor Irén, Kolossa Ferencz, Kálmán, Géza és Imre, Kemény Etelka.

A »KIS LAP«-ban közölt bibliai föladvány megfejtése:

„Jónás megtérésre inti Ninive lakosait.“

Andor Ella, Balogh Péter, Kenyeress Józsi, Korb Alice, Gyenes Márton, Felbek Adi, Paragh Dezső és Imre, Ványi Aranka és Béla.

A »Kis Lap« jövő számában jelen meg Forgó bácsi postája.

BUDAPEST A RÉGI KORBAN.

(Képekkel a 148. és 149. lapokon.)

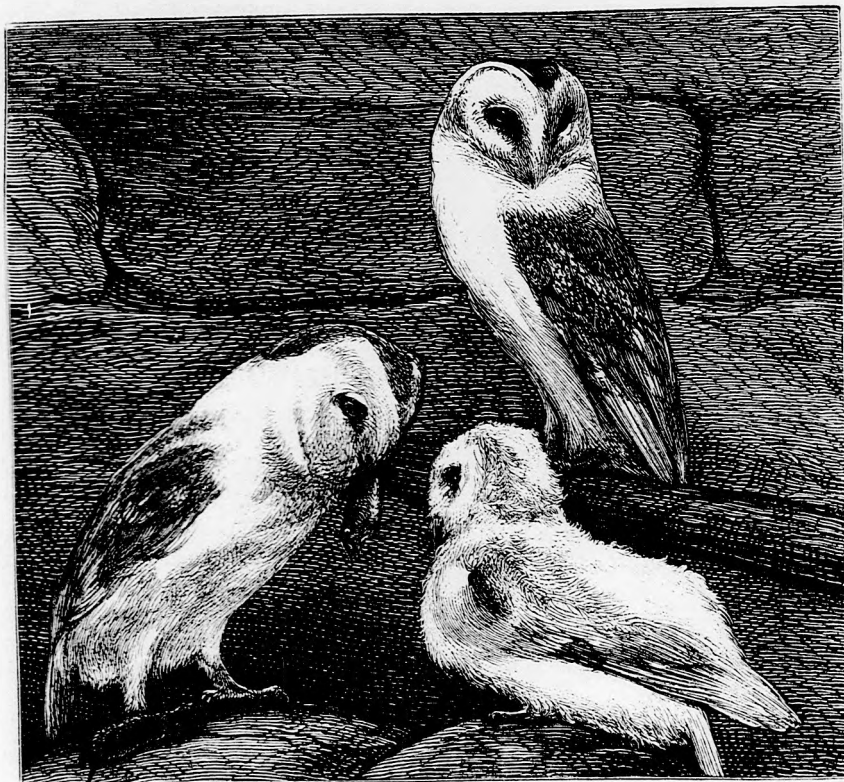
TUDOM, sokan vannak kis olvasóim között, akik szeretnék látni hazánk szép fővárosát, Budapestet, melyet, csak hírből vagy képekből ismernek. És aki látta, nem is bánja meg, hanem sokáig kellemesen emlékezik reá vissza, mert sok szépet, érdekeset tapasztalhat itt. Budapest ma már egyike Európa nagy városainak, nagyszerű paloták, pompás épületek emelkednek utcáin és térein s a Duna felett, mely Budát elválasztja Pesttől, három gyönyörű hid vezet keresztül. Az utcákon ezernyi nép hemzseg és siet dolgai után, a Dunán tömérdek gőzhajó jár ide-oda s bizony jó ideig tart, míg valaki minden nevezetességét végignézi, amit a szép magyar fővárosban talál. A budai oldalon, a régi várhegyen van a királyi palota, a pesti oldalon vannak a szebb épületek, paloták és mindenféle közintézetek.

Mai nap már a pesti oldal a szebbik és nagyobbik, de ez nem mindig volt ám így. A régi időkben Pest csak kicsinyke kis fészek volt, Buda pedig népes nagy város. Budán volt Mátyás király híres palotája s a várhegy alatt minden oldalon épült az akkori város. Mikor a törökök Magyarország nagy részét meghódították, Buda volt a basa székhelye s az első képen, mely ama régi időből való, láthatjátok, milyen volt akkor a két város. Pest városa, A., bástyákkal és falakkal körített kis helység volt, melyből hajóhidon, H., lehetett átjutni a budai oldalra. Buda városa bástyákkal és falakkal jól meg volt erősítve s több részre oszlott. Első volt a várkastély, B, hol a basa lakott, a magyar királyok régi helyén; e mellett és alatt voltak a szintén fallal kerített városrészek, melyek a képen C. D. E. betűkkel vannak megjelölve. A Gellért-hegyen, F., akkor is volt egy kis erődítés; a mai híres meleg fürdőket pedig a törö-

kök is használták s a források fölébe fürdőházakat emeltek, *G. G.*

Kétszáz esztendővel ezelőtt, mikor a törököktől Buda várát a magyarok visszavették, a két város olyan volt, mint a második képen látjuk. Buda erős vár volt, hatalmas bástyákkal és falakkal (1. 2.),

a Dunán (3. 7.) ekkor is csak hajóhid vezetett keresztül Pestre, mely ekkor is csak kis városka volt, hol szintén a törökök voltak az urak, mert több templommal bírtak melyeknek karsu minaretjei (tornyai 9—9) magasra emelkedtek az apró házak fölé. A várhegy tövében, a fala-

GYÖNGYBAGLYOK. (Lásd a 154. lapon.)

kon kívül is volt néhány ház, de itt csak a szegényebbek laktak.

Mikor a törökök már rég nem is voltak Budán és Pesten, a két város még sokáig csak afféle kis helység volt, amilyen mai nap nagyon sok van minden vidéken.

De ezelőtt ötven esztendővel végre nagyobbodni, épülni kezdett, lakossága szaporodott és most hatalmas és nagy főváros, melyben öröme telik minden magyar embernek.